הואיל וראוי להקישו ע"ג חרס. ומשמיע קול כתחלה ולא בטל ליה ממלאכה דאשונה והוה ליה ככלי שניקב בפחות ממוליא דימון דקיי"ל דלא טיהר מטומאתו משום דראוי למלאכתו. והשתא אתרלו מולהו דהכמה טהורה בלא עינבל כדקתני במתני' קמייתא דלאו מגא הוא ובעינבל טמא כדאוקמינן בגמרייתא דעינבל משוי לה מגא ודאדם גדול אף בלא עינבל טמא דלתכשיט הוא ולא בעי עינבל והיינו דקתני בקמייתא דמקבלין טומאה ודקטנים דלקלא עביד קבולי הוא דלא קבלי בלא עינבל כדקתני אין להם עינבל טהורים בשלא היה לו עינבל מעולם דלא נגמרה מלאכתן ד) נטלו עינבלן כין לפני טומאה כין לאחר טומאה טמאים דלא נשתברו כשיעור: ה"ג לה בת"כ ה) **וכל הכלי אשר יש עליו.** ריש"א דקרא וכל המשכב וגו' יכול כל כלי במשמע ופר' אין עשוי ליושיבה: **ברקב.** חלי שאה פי' תרי וקב: **ס"ל אשר יש.** מדלא כתיב גבי משכב אשר שכב וגבי מושב אשר יש וכתיב יכבס יש משמע שישכב עליו תמיד וישב עליו תמיד במיוחד לשכיבה ולישיבה וגבי משכב נמי דריש ליה התם הכי. וכלל הספרים כתיב והישב על הכלי אשר יש עליו ו) וקרא אחר הוא ומפרשים אותו התלמידים מדכתיב הישב על הכלי אשר יש עליו שתי ישיבות ריבה הכתוב ללמדך דבמיוחד לישיבה קאמר ולא היא דשתי ישיבות דקאמר טובא צריכי כדמפרש התם יושב אע"פ שלא נגע אלא יש בו נתלה ולא נגע טמא דאיצטריך למיכתב גבי זב שטימא כלי ביציאתו ואע"פ שלא נגע ואיצטריך גבי טהור נמי שנטמא גם הוא ביושבו עליו אע"פ שלא נגע ועוד בת"כ אלו אהאוא קרא קתני לה: **ר' אלעזר אומר במדרסות כו'.** אין בתחלת טומאה לענין שאמרנו דאינו מטמא מדרס למיהוי אב הטומאה אין בסוף טומאה כגון ג' על ג' שנטמאו מדרס למיהוי אב הטומאה ומחלקו טהור מן המדרס דאמרינן בו עמוד ונעשה מלאכתו הראשונה שהיה ראוי ליושיבה והרי עתה אינו ראוי לכך הלכך טהור מן המדרס ואע"ג דאית בכל חד שלש על שלש והוי כלי לקבל טומאה מיהו מתורת אב הטומאה טיהר לו: **ואין אומרים.** לענין אב הטומאה של טומאת מת עמוד ונעשה מלאכתו כלומר אם נטמא ונשבר ועודהו ראוי למלאכה בעלמא שאין מענין מלאכה ראשונה טמא ולא אמרי' עמוד ונעשה מלאכתו ראשונה וכיון דלא חזי להכי יהא טהור וכ"ש דבתחלת טומאה אין אומרים עמוד ונעשה מלאכתו ראשונה דימא אם אינו מיוחד למת לא יקבל טומאת מת דהא כלי מעשה כתיב ז): **אומר כו'.** דאי לא עביד מענין מלאכה ראשונה טהור. ועל כרחך לא איתמר דר' יוחנן אלא לענין שנשבר ונטהרו כדפרישית דליכא לפרושא כי ההיא דמדרסות ולמימרא דכלי שאינו עשוי למת לא יטמא במת דהא כתיב (במדבר יט) והזה על האהל ועל כל הכלים: **איפוך קמייתא.** דר' יוסי בר' חנינא לר' יוחנן: **סנדל של בהמה.** שלא ליזוק בפרסותיה בחנים: **למאי חזי.** אי משום בהמה אין תכשיט לבהמה: **מניחו ברגליו.** הוא בעצמו. אלמא הואיל ולשם סנדל עשאו אי לאו דראוי לנעילה לא הוה מטמא ליה ר' יוחנן: **איכא כייוהו דמאים.** ברגל לא מטמא דאין ראוי לשתות ורבא סיבה לית ליה קסבר אין מוליכין שמן למלחמה לפוך וה"ה אין רב (בין) לר' יוחנן נמי איכא כייוהו דמאים: **כין ר' חנינא וכו' איכא כייוהו דיקיר.** כבד ואין ראוי בו לברות:

כדעבד

הבהמה לקלקלו ורבינו שמואל גרים סנדל של בהמה ושל מתכת ומיירי בסנדל של בהמה ולא מתכת ומיירי בסנדל של בהמה ולא מתכת ומיירי בסנדל של בהמה ולא